

Ещѣ въ уста та ми горн
 Ты отъ кейно-то пламѣнїе
 Мой тѣ вѣрность разбери.

(Ти орѣо фигагари.)

Отъ какъ иѣжно ма погладнѣ
 Съ сладкогледни очицы,
 Гдѣ-то ходиш, гдѣ-то седиш
 Нито знаиш, не ани.

На сърдце ми люта рана,
 Бѣеши пламѣкъ у гърды,
 И търпене не останѣ,
 Видѣхъ зло-то покѣди.

Да мзлѣхъ са самъ ѹбнвалѣхъ
 Толкоу отъ гнѣ са не крѣи;
 На, влѣклѣхъ сѣмь въ тебѣ Открѣкамъ.
 Сърдиши ли са? — Ты ма ѹбѣи.

Знамъ, прѣмилчка дѣшнѣ,
 Че не си свокодно, знамъ,
 И за твой-то краско лице
 Не щѣтъ откѹпъ за да дамъ.

Тѣй като в шо да сторѣхъ,
 Наѹчи ма пилѣще!